

[Indenrigsministeren]

I forslaget punkt 4 slås der til lyd for, at der sker en opmuntring af kulturaktiviteter, der involverer både danskere og indvandrere.

Regeringen er enig med Socialdemokratiet i, at fælles aktiviteter mellem danskere og indvandrere giver den bedste integration med gensidig respekt for forskellighed i kultur og baggrund. Der er da også bevilget 10 mio. kr. i 1989 til en oplysningskampagne om indvandreres og flygtninges vilkår i Danmark. Sigtet med kampagnen er at skabe forståelse, tolerance og åbenhed over for fremmede i Danmark, og dette skal bl.a. gøres gennem kulturelle arrangementer mellem danskere og indvandrere.

For så vidt angår forslaget 5. punkt, om refusionsordninger, vil jeg gøre opmærksom på, at Folketinget den 2. december sidste år vedtog en ændring af loven om kommunal udligning, som indebar en væsentlig forøgelse af tilskud til kommunerne pr. indvandrer eller pr. flygtning. Ændringen byggede på en undersøgelse, som Indenrigsministeriet i 1988 i samarbejde med Kommunernes Landsforening gennemførte i udvalgte kommuner for at få en helt aktuel opgørelse af de merudgifter, der er forbundet med at have indvandrere og flygtninge i kommunerne. Undersøgelsen omfattede alle kommunale udgiftsområder.

Ændringen indebar, at fra og med 1989 modtager hver kommune 2.600 kr. pr. indvandrer eller flygtning plus 12.100 kr. pr. indvandrer eller flygtning i aldersgruppen 6-16 år, hvor de tidligere modtog henholdsvis 340 kr. og 5.150 kr.

Der gives hermed fuld dækning for kommunernes merudgifter ved tilgang af flygtninge og indvandrere. Det var et vigtigt formål med forbedringen af tilskuddet at sikre, at det ikke er en økonomisk belastning for en kommune at modtage flygtninge, eller at indvandrere flytter til kommunen. Der er gennem de forhøjede tilskudssatser opnået en retfærdig fordeling af de økonomiske byrder mellem kommunerne, samtidig med at kvotestyring er undgået og indvandrernes frie ret til at bosætte sig er bevaret.

Afslutningsvis vil jeg understrege, at det for regeringen er principielt vigtigt at fastholde, at indvandrere skal behandles på lige fod med danske statsborgere.

Samtidig er det klart, at der i den tidlige integrationsproces kan være behov for særlige foranstaltninger, specielt for så vidt angår indvan-

drernes kendskab til det danske sprog. Regeringen finder derfor, at det bør diskuteres, om der skal stilles krav om indvandrernes deltagelse i danskundervisning, idet en løsning på integrationsproblemerne forudsætter en styrkelse af indvandrernes danskundskaber.

Omfanget og karakteren af bedre integrationstilbud må bero på en nærmere afklaring af de økonomiske konsekvenser og de praktiske muligheder for at gennemføre sådanne foranstaltninger.

Fischer (KF):

Indvandrernes vilkår vil altid være et produkt af indvandrerne selv og den holdning, der møder indvandrerne i det danske samfund, og derfor bliver der næppe nogen sinde tale om et statisk begreb. Forhold som indvandringens størrelse, indvandrernes oprindelse, deres egne forventninger til det danske samfund og befolkningens opfattelse heraf vil spille en væsentlig rolle.

Vi har den indstilling, at indvandrernes indpasning i det danske samfundsliv skal ske som et resultat af indvandrernes egen indsats, der er af central betydning, og de ydre rammer, vi kan tilbyde først og fremmest gennem den indsats, der gøres i kommunerne, hvor hovedansvaret må ligge for at føre en ansvarlig indvandrerpolitik.

Det danske samfund har jo allerede en indvandrerpolitik, der omfatter de centrale områder for indvandrerne, herunder ikke mindst undervisning og boligområdet.

Et område, der må påkalde sig særlig opmærksomhed, er naturligvis indvandrernes forhold til det danske sprog, fordi der her er tale om et afgørende spørgsmål om, i hvilket omfang indvandrerne kan benytte det vigtigste redskab, sproget, i integrationsprocessen. Vi finder god grund til nye overvejelser på dette område, ikke mindst fordi der eksisterer nogle veldefinerede problemer for visse grupper af indvandrere, hvor kulturelle og religiøse forhold udgør en hindring for deres deltagelse på lige fod med andre i samfundslivet.

Selv om jeg vil erklære mig som klar modstander af forsøg på tvangsforanstaltninger f.eks. vedrørende voksne kvinder, som der på et tidspunkt var politisk krav om - holdningsmæssigt finder jeg, at der er noget helt forkert i tankegangen, og den kan virke mod sin hensigt